

увеличение:

- През **1887 г.** тези селища са 7, шест от които са с до 30 % рому
- Чернево (община Суворово), Самомино (Бяла), Стеврек (Антоново), Балканци (Ген. Тошево), Ляхово (Балчик), Писарево (Нови Пазар) (Приложение 21) и едно село с над 30 % – Северняк (Крушари) (фиг. 20).
- През **1900 г.** броят на селищата е 12, като до 30 % от тях изцяло са съсредоточени в *Южна Добруджа*: Поляна (общ. Ситово), Казимир (общ. Силистра), Козяк (Дулово), Давидово, Полк. Чолаково (Кайнарджа), Дряновец, Камен (общ. Добрич), Кранево (Балчик) и единствено Юнак е в община Аврен (фиг. 17); от 30-40 % – Нова Шипка (Долни чифлик), Сава (Дългопол) и само едно селище с над 50 % ромско население (Стеврек - Антоново) (Приложение 23).
- През **1934 г.** е регистрирано само едно село с над 30 % ромско население – Костена река (Шумен) (Приложение 26), и четири селища с над 20 % ромско население – Църквица (Никола Козлево), Благово (Шумен), Шкорпиловци (Долни чифлик), Стара речка (Антоново) (Приложение 25). След откъсването на Южна Добруджа, където в предишните години са концентрирани значителен брой от селищата с висок относителен дял на ромското население, е обяснимо намаляването на техния брой. Другият фактор, който не бива да се пренебрегва е нарастването на българското население в тази част на страната вследствие на бежанските вълни и именно след 1913 г. за пръв път започва да се побългарява тази част на страната. В Североизточна България се настъпяват около 1/3 от бежанците след Балканските войни и Първата световна война.
- През **1946 г.** броят на селищата с относителен дял на ромското население от 20-30 % нараства от 2 на 7: Нова шипка (Долни чифлик), Пробуда (Търговище), Стеврек (Антоново), Църквица (Никола Козлево), Стефан Караджа, Ножарево (Главиница) и Давидово (Кайнарджа) (фиг. 18). В тях се формира около 5 % от ромското население. Нараства и броят на селищата с относителен дял на ромите от 30-40 % – Огражден (Генерал Тошево), Цани Гинцево (Никола Козлево), Костена река (Шумен), и от 40-50 % – Козяк (Дулово) (Приложение 28).

Годините от Втората световна война до началото на 90-те години се явяват преходни по отношение на структурата на селищата с различен относителен дял на ромите и населението, концентрирано в тях. През 1965 г. се наблюдава намаляване с повече от 10 пункта на относителния дял на селищата, в които ромското население съставлява до 10 % и както и намаляване с още по-високи темпове (над 25 пункта) на броя на ромското население в тях, както и нарастване на селищата с по-висок относителен дял. През същата година е най-голямо за селищата с ромско население от **10-20 %**, като техният брой вече съставлява 1/5 от броя на селищата с наличие на ромско население и в тях се формира 1/3 от ромското население в Североизточна България. С най-малка концентрация се отличава *Южна Добруджа*. В останалата част от Североизточна България населените места са разпределени сравнително равномерно, като се отличават някои